

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA
PRIE LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL UAB „A“ FILIALO „B“ SKUNDO**

2026 m. balandžio Nr. S-2026/ (7-2026/20)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija), susidedanti iš Komisijos pirmininkės Vilmos Vildžiūnaitės (pranešėja), narių Gvidos Ivanauskienės, Kristinos Jakštienės, Raimondos Juodkaitės, Jurgitos Narkevičiūtės, išnagrinėjo uždarnosios akcinės bendrovės „A“ filialo „B“ (toliau – Pareiškėjas) 2026-02-02 skundą dėl Aplinkos apsaugos departamento prie Aplinkos ministerijos (toliau – Departamentas) 2026-01-12 sprendimo dėl patikrinimo akto tvirtinimo Nr. AS-5. Pareiškėjos atstovai advokatė A.A., advokatas B.B. ir įgaliotas atstovas C.C. bei Departamento atstovai D.D. ir E.E. dalyvavo Komisijos 2026-03-03 posėdyje nuotoliniu būdu.

Komisija n u s t a t ė:

Pareiškėjas pateikė skundą Komisijai, kuriuo prašė panaikinti Departamento 2026-01-12 sprendimą dėl patikrinimo akto tvirtinimo Nr. AS-5 (toliau – Skundžiamas sprendimas, Departamento sprendimas) ir įpareigoti Departamentą iš naujo įvertinti 2025-11-20 patikrinimo aktą Nr. PA-4701 (toliau – Patikrinimo aktas).

Pareiškėjas nurodė, kad, jo vertinimu, Departamento sprendimas neatitinka Viešojo administravimo įstatymo (toliau – VAĮ) 10 straipsnio 5 dalyje įtvirtinto adekvataus motyvų išdėstymo reikalavimo. Tiek Patikrinimo akte, tiek Skundžiamame sprendime pateikta tik apibendrinta informacija, nėra detalių paaiškinimų ir išsamios duomenų analizės, todėl Pareiškėjas negali suprasti, dėl ko tiksliai ir koku būdu buvo paskaičiuoti mokesčiai už tariamai nuslėptą taršą.

Pažymėjo, kad pagal taršos leidimą, pas Pareiškėją yra du taršos šaltiniai, pažymėti Nr. 101, skirtumas – deginamo kuro rūšis. Iš Patikrinimo akto nėra aišku, ar kalbama apie taršos viršijimus deginant biokurą, ar deginant dyzeliną, ar apie abu.

Nurodė, kad Pareiškėjas, deklaruodamas mokesčius, deklaruodavo bendrus teršalų kiekius, t. y. ir deginant biokurą, ir deginant dyzeliną. Ši aplinkybė Patikrinimo akte nėra aptarta, bet ji yra svarbi nagrinėjant informaciją apie Pareiškėjo deklaruotus ir sumokėtus mokesčius.

Skunde nurodyta, kad pagal Patikrinimo akto 1 lentelę, mokestis taikant padidintą tarifą paskaičiuotas skirtingai: daliai teršalų kaip už nuslėptą taršą, daliai – kaip už deklaruotus taikant netinkamą tarifą. Pareiškėjui nagrinėjant paminėtoje lentelėje pateiktus duomenis, nėra aišku, kaip nustatyti teršalų kiekius, kokie duomenys naudoti skaičiavimuose ir kt. Patikrinimo akto 1 lentelėje dėl mokesčio už kietąsias daleles už 2023 m. nurodytas kiekis $Q_{NUS} = 0,1824$ t, $Q_{DEK} = 0,3753$ t, tačiau Patikrinimo akte nėra jokių paaiškinimų apie tai,

kaip šie kiekiai apskaičiuoti. Todėl Pareiškėjas neturi objektyvių galimybių plačiau pasisakyti dėl šių kiekių apskaičiavimo teisingumo ir, atitinkamai, dėl šių kiekių paskaičiuoto mokesčio už neva nuslėptą taršą.

Pareiškėjas, įvertinęs Patikrinimo akto 1 priede nurodytą formulę: $E_{KD} = ((1281,56 \cdot 0,92/1000) - (400 \cdot 0,92/1000)) \cdot 191 \cdot 3600/1000000 = 0,5577$ t, padarė prielaidą, jog teršalo kiekis buvo apskaičiuotas vertinant, kad taršos šaltinis veikė 191 val. Tačiau pažymėjo, kad Patikrinimo akte nėra nurodyta, kokių būdu buvo nustatyta, jog laikotarpis, kai iš taršos šaltinio buvo išmetamos didesnės, nei leidime nustatytos, vienkartinės koncentracijos kietųjų dalelių kiekis, buvo būtent 191 val.

Pareiškėjas taip pat nurodė, kad Patikrinimo akte ir jo prieduose nėra jokių detalių paaiškinimų dėl mokesčio už anglies monoksidą už 2023 m. už nurodytą $Q_{DEK} = 4,8092$ t. Teigė, kad iš Patikrinimo akto 1 priede esančios formulės: $E_{CO} = ((11602,4 \cdot 0,92/1000) - (4000 \cdot 0,92/1000)) \cdot 191 \cdot 3600/1000000 = 4,8092$ t galima suprasti, kad minėtas kietųjų dalelių kiekis paskaičiuotas vertinant valstybinės laboratorinės kontrolės metu (2023-04-19 paimto laboratorinio mėginio Nr. P-106-2023-E-55 duomenys) nustatytą vienkartinę koncentraciją. Bet vėlgi Patikrinimo akte nėra nurodyta, kokių būdu buvo nustatyta, kad laikotarpis, kai iš taršos šaltinio buvo išmetamos didesnės, nei leidime nustatytos, vienkartinės koncentracijos anglies monoksido kiekis, buvo būtent 191 val.

Pareiškėjas dėl mokesčio už kietąsias daleles už 2024 m. už nurodytą $Q_{DEK} = 0,1657$ t pateikė analogiškus argumentus, kad Patikrinimo akte ir jo prieduose nėra jokių detalių paaiškinimų, Patikrinimo akte nėra nurodyta, kokių būdu buvo nustatyta, kad laikotarpis, kai iš taršos šaltinio buvo išmetamos didesnės, nei leidime nustatytos, vienkartinės koncentracijos kietųjų dalelių kiekis, buvo būtent 104 val.

Skunde akcentuota, jog surašant Patikrinimo aktą nebuvo visapusiškai įvertinta, kad Pareiškėjas deklaracijose už 2022 m., 2023 m. ir 2024 m. deklaravo ir atitinkamai sumokėjo mokestį už visus teršalus, nepasinaudodamas Mokesčio už aplinkos teršimo įstatymo (toliau – MUATJ) 6 straipsnio 5 dalyje numatyta lengvata. Kaip minėta, Pareiškėjas, pildydamas deklaracijas, nurodydavo bendrus duomenis apie išmetamų teršalų kiekius ir deginant biokurą, ir deginant dyzeliną. Detaliau išnagrinėjus deklaracijose už 2022–2024 m. nurodytus duomenis, akivaizdu, kad Pareiškėjas visada deklaruodavo ir mokėdavo mokestį ir už teršalų išmetimus, kai buvo deginamas biokuras. Departamentas nustatė, kad Pareiškėjas tikslino deklaracijas, bet neįvertino, kokią mokesčių sumą Pareiškėjas permokėjo už 2022–2024 m. laikotarpį deklaruodamas teršalus, išmestus deginant biokurą, ir, atitinkamai, skaičiuojant mokesčius, mokėtinus padidintu tarifu.

Pareiškėjas nurodė, jog Skundžiamame sprendime nebuvo įvertinta, kad Pareiškėjo veikloje nebuvo viršytas bendras metinis leidžiamų išleisti teršalų kiekis, nors Patikrinimo akte nurodyta, jog Pareiškėjas per 2022–2024 m. laikotarpį nė karto neviršijo leidžiamo išmesti į aplinkos orą bendro metinio kiekio. Tais metais, už kuriuos pagal Patikrinimo aktą priskaičiuoti mokėtini mokesčiai padidintu tarifu, bendras išmestų teršalų, už kuriuos priskaičiuotas šis mokestis, kiekis buvo mažesnis nei leidžiamas pagal turimą taršos leidimą. Pavyzdžiui: Departamentas nustatė per 2023 m. faktinį į aplinkos orą išmesto anglies monoksido kiekį – 17,8449 t, tačiau pagal taršos leidimą leidžiamas išmesti šio teršalo kiekis – 25,088 t, taip pat nustatė, kad per 2024 m. faktinis į aplinkos orą išmestų kietųjų dalelių kiekis – 0,5112 t, tačiau pagal taršos leidimą leidžiamas išmesti šio teršalo kiekis – 0,722 t.

Skunde nurodyta, kad Departamentas neatsižvelgė į konstitucinės doktrinos nuostatas, susijusias su atsakomybės už teisės pažeidimus nustatymu ir individualizavimu. Nagrinėjamu atveju nebuvo nustatyta Pareiškėjo tyčia nuslėpti išmetamų į aplinką teršalų kiekių normatyvus, nustatytus taršos leidime.

Pareiškėjo vertinimu, iš anksčiau nurodytų aplinkybių visumos, t. y. kad pažeidimo

pobūdis nėra toks vienareikšmiškas ir akivaizdus; Pareiškėjas deklaracijose už 2022 m., 2023 m., 2024 m. deklaravo ir mokėjo mokestį už visus teršalus, nepasinaudodamas MUATĮ 6 straipsnio 5 dalyje numatyta lengvata; Pareiškėjas neviršijo bendro metinio leidžiamų išleisti teršalų kiekio, nėra pagrindo kategoriškai išvadai, jog Pareiškėjas siekė sąmoningai ir tyčia nusišlopinti išmetamų teršalų kiekius. Pažymėjo, kad Pareiškėjo apskaitą vedė jo darbuotojas, kuris buvo atsakingas už šio mokesčio administravimą, tačiau ateityje Pareiškėjas planuoja sudaryti sutartį su šioje srityje specializuojančia įmone ir jai patikėti vesti apskaitą bei būti atsakingiems už šio mokesčio administravimą, dėl ko pažeidimai nepasikartos. Atkreipė dėmesį į tai, kad Pareiškėjas, aptikęs savo klaidą, pats apskaičiavo mokestį (5 091 Eur) už 2025 metus ir jį sumokėjo 2025-10-08. Be to, Pareiškėjas anksčiau nebuvo baustas už tokio pobūdžio pažeidimus. Teigė, kad į šias aplinkybes Departamentas neatsižvelgė.

Taip pat, remdamasis administracinių teismų praktika, kurioje pripažinta, kad siekiant rasti balansą tarp padaryto pažeidimo ir taikytos poveikio priemonės dydžio, be kita ko, turi būti atsižvelgta į ūkio subjekto finansinę padėtį, nurodė, kad pas Pareiškėją Varėnoje dirba 50 darbuotojų, Pareiškėjas siekia išlaikyti esamas darbo vietas, taip pat kuria naujas; Pareiškėjas investavo į naują avių liniją. Paskaičiuotas taršos mokestis didesniu tarifu sudaro 45 336 Eur, o ši suma yra labai ženkliai ir sukels sunkią finansinę naštą Pareiškėjui bei jo darbuotojams. Pareiškėjo veikla 2024 m., remiantis VĮ Registrų centrui pateiktais duomenimis, buvo nuostolinga. Pareiškėjas sutinka sumokėti 17 436 Eur taršos mokesčio ($45\,336 - 10\,464 = 34\,872 : 2 = 17\,436$).

Departamentas Skundžiamame sprendime nurodė, kad Pareiškėjas 2022–2024 m. mokestiniais laikotarpiais veiklą vykdė pagal Aplinkos apsaugos agentūros 2015-06-17 išduotą taršos leidimą Nr. VR-26(II)/TL-A.6-3/2015 (toliau – Taršos leidimas) Pareiškėjo katilinei.

Departamentas nurodė, kad įvertinus ir apibendrinus mokesčio už aplinkos teršimą iš stacionariųjų taršos šaltinių (toliau – MUAT) deklaracijų už 2022–2024 m. mokestinius laikotarpius bei Pareiškėjo pateiktus duomenis, atlikus 2022–2024 m. į aplinkos orą išmestų teršalų kiekių (kietosios dalelės, anglies monoksidas, azoto oksidai, sieros dioksidas) skaičiavimus ir suliginus su Taršos leidime nustatyta leidžiama metine bei vienkartinę taršą, nustatyti 2023 m. ir 2024 m. mokestiniais laikotarpiais nedeklaruoti iš taršos šaltinio Nr. 101 į aplinkos orą išmesti faktiniai teršalų kiekiai, viršijantys Taršos leidime nustatytą vienkartinės leidžiamos taršos normatyvą per atskirus mokestinius laikotarpius: 2023 m. – 0,5577 t kietųjų dalelių ir 4,8092 t anglies monoksido, 2024 m. – 0,1657 t kietųjų dalelių. Tuo Pareiškėjas pažeidė MUATĮ 9 straipsnio 1 dalies ir 3 dalies 2 punkto, Lietuvos Respublikos aplinkos ministro 2021 m. kovo 10 d. įsakymu Nr. D1-143 patvirtinto Mokesčio už aplinkos teršimą ir nusišlopintą taršą iš stacionariųjų taršos šaltinių apskaičiavimo tvarkos aprašo (toliau – Tvarkos aprašas) 3 ir 5 punktų reikalavimus. Vadovaujantis MUATĮ 9 straipsnio 8 dalies 3 punktu ir Tvarkos aprašo 15.2 bei 16.2 papunkčiais, Pareiškėjui paskaičiuotas MUAT už nusišlopintą taršą – 45 336 Eur.

Departamentas, įvertinęs Pareiškėjo pastabas dėl Patikrinimo akto, nurodė, kad vadovaujantis Departamento direktoriaus 2023 m. lapkričio 27 d. įsakymu Nr. AD1-650 patvirtinto Mokesčio už aplinkos teršimą ir mokesčio už valstybinius gamtos išteklius apskaičiavimo ir deklaravimo teisingumo kontrolės tvarkos aprašo 29 punkto nuostatomis, vykdant mokestinį patikrinimą vertinamos tik tos MUAT deklaracijos, kurios Valstybinei mokesčių inspekcijai prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – VMI) buvo pateiktos iki patikrinimo pradžios, t. y. iki 2025-06-18. Patikrinimo metu Pareiškėjo 2025-10-09 patikslinta MUAT deklaracija už 2024 m. mokestinį laikotarpį nevertinama.

Nurodė, kad Patikrinimo aktu nustatyta, jog Pareiškėjas 2022–2024 m. apskaitė ir deklaravo didesnius, nei patikrinimo metu nustatyti, faktinius į aplinkos orą išmestų anglies monoksido, azoto oksidų, kietųjų dalelių teršalų kiekius, deginant dyzeliną. Pareiškėjas turi teisę tikslinti atskirų mokestinių laikotarpių deklaracijas ir koreguoti deklaracijose pateiktus duomenis pagal Patikrinimo akto 2 priedo 9 stulpelyje „kiekis neviršijęs leistinos taršos normatyvą“ nurodytus duomenis.

Komisija k o n s t a t u o j a:

Pareiškėjo skundas iš dalies tenkintinas, Departamento sprendimas keistinas.

Nagrinėjamoje byloje ginčas kilo dėl Pareiškėjui papildomai apskaičiuoto 45 336 Eur MUAT už nuslėptą taršą, Departamentui nustačius, kad Pareiškėjas 2023 m. ir 2024 m. mokestiniais laikotarpiais nedeklaravo (nuslėpė) iš stacionaraus taršos šaltinio, deginant biokurą, į aplinkos orą išmestų faktinių teršalų kiekių, viršijančių Taršos leidime nustatyto leidžiamo išmesti į aplinką per mokestinį laikotarpį teršalo kiekį (normatyvą).

Pareiškėjas skunde Komisijos prašė panaikinti Skundžiamą sprendimą ir įpareigoti Departamentą iš naujo įvertinti Patikrinimo aktą, nes tiek Patikrinimo akte, tiek Departamento sprendime pateikta apibendrinta informacija, be detalių paaiškinimų ir išsamios duomenų analizės. Todėl Pareiškėjas negali suprasti, dėl ko tiksliai ir koku būdu buvo paskaičiuotas MUAT už tariamai nuslėptą taršą. Taip pat nurodė, kad Departamentas neatsižvelgė į konstitucinės doktrinos nuostatas, susijusias su atsakomybės už teisės pažeidimus nustatymu ir individualizavimu, nenustatė Pareiškėjo tyčios nuslėpti išmetamų į aplinką teršalų kiekių normatyvus, nustatytus Taršos leidime, todėl, apskaičiuodamas MUAT, nepagrįstai taikė koeficientą 2.

Ginčo teisinius santykius reglamentuoja MUATĮ (2021-12-23 įstatymo Nr. XIV-876 redakcija), kurio 4 straipsnyje nustatyta, kad mokesčio objektas – tai, be kita ko, iš stacionariųjų taršos šaltinių, kuriems išmesti teršalus į aplinką privalomas leidimas, kuriame nustatyti taršos normatyvai, – išmesti į aplinką (orą, vandens telkinius ir žemės paviršių bei jos gelmes) teršalai, nurodyti šio įstatymo 1 ir 2 prieduose, ir teršalai, pagal šį įstatymą priskirti vienai iš šio įstatymo 1 ir 2 prieduose nurodytų teršalų grupių pagal jų kenksmingumą aplinkai. Pagal MUATĮ 5 straipsnio 1 dalį, MUAT moka fiziniai asmenys, juridiniai asmenys, kitos organizacijos ir jų padaliniai, kurie įstatymų nustatytais atvejais privalo turėti leidimą, kuriame nustatyti taršos normatyvai, arba kurie eksploatuoja organinius tirpiklius naudojančius įrenginius, kuriuos privaloma įregistruoti. MUATĮ 9 straipsnio 2 dalyje įtvirtinta, kad mokestis už aplinkos teršimą ir nuslėptą taršą apskaičiuojamas aplinkos ministro nustatyta tvarka. Pagal MUATĮ 9 straipsnio 3 dalį, mokestis už aplinkos teršimą apskaičiuojamas, be kita ko: 1) iš stacionariųjų taršos šaltinių išmestą į aplinką teršalų kiekį, kuris nustatomas pagal instrumentinio matavimo, kai jį privaloma atlikti vadovaujantis teisės aktuose nustatytais teršalų apskaitos reikalavimais, rezultatus arba taikant aplinkos ministro įsakymu patvirtintas išmetamų į aplinką (orą, vandens telkinius ir žemės paviršių bei žemės gelmes) teršalų kiekio apskaičiavimo metodikas ir (arba) į aplinkos ministro įsakymu patvirtintą metodikų sąrašą įtrauktas metodikas, kurios buvo naudojamos apskaičiuojant normatyvinį teršalo kiekį leidimui gauti ar organinius tirpiklius naudojančiam įrenginiui įregistruoti, dauginant iš tarifo, nurodyto šio įstatymo 1 priede, ir indeksavimo koeficiento; 2) iš stacionariųjų taršos šaltinių išmestą į aplinką leidime nustatytą taršos normatyvą viršijantį teršalo kiekį dauginant iš mokesčio tarifo, nurodyto šio įstatymo 2 priede, ir indeksavimo koeficiento.

MUATĮ 2 straipsnio 11 dalies 2 punkte nustatyta, kad nuslėpta tarša – tai nedeklaruotas ar deklaruotas pradėjus mokestinį patikrinimą: į aplinką išmesto teršalo faktinis kiekis,

leidime nustatyto teršalo metinio normatyvo ir (ar) didžiausios leidžiamos momentinės ar paros vidutinės teršalo koncentracijos ir (ar) ribinės vertės neviršijantis ir (ar) faktinis leidime nustatytą metinį normatyvą ir (ar) didžiausią leidžiamą momentinę ar paros vidutinę teršalo koncentraciją ir (ar) ribinę vertę viršijantis teršalo kiekis <...>.

Mokestis už nusiųptą taršą apskaičiuojamas mokesčio mokėtojai, kuris nusiųpė leidime nustatytą metinį normatyvą ir (ar) didžiausią leidžiamą momentinę ar paros vidutinę teršalo koncentraciją ir (ar) vienkartinį normatyvą viršijantį teršalo kiekį ir (ar) kuris neturi leidimo, – išmestą teršalo kiekį, nusiųptą leidime nustatytą metinį ir (ar) didžiausią leidžiamą momentinę ar paros vidutinę teršalo koncentraciją ir (ar) vienkartinį normatyvą viršijantį teršalo kiekį, o jeigu neturi leidimo, kuriame nustatyti teršalų išmetimo į aplinką normatyvai, kai toks leidimas yra privalomas, – visą faktinį išmestą iš stacionarių taršos šaltinių teršalo kiekį, kuris nustatomas pagal teršalų nustatymo metodikas arba instrumentinio matavimo būdu gautus duomenis, dauginant iš tarifo, nurodyto MUATĮ 2 priede, iš indeksavimo koeficiento, iš koeficiento 1,2, jeigu nustatytas teršalo laikinai leidžiamos taršos normatyvas, ir iš koeficiento 2 (MUATĮ 9 straipsnio 8 dalies 3 punktas).

MUATĮ 9 straipsnio 4 dalyje numatyta, kad mokestis už aplinkos teršimą sumokamas ir mokesčio už aplinkos teršimą deklaracijos pateikiamos ne vėliau kaip pasibaigus mokestiniam laikotarpiui, iki kalendorinių metų, einančių po to mokestinio laikotarpio, vasario 15 dienos Valstybinei mokesčių inspekcijai prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos. Laikoma, kad mokestinė prievolė įvykdyta tik pateikus deklaraciją ir sumokėjus mokėtiną mokestį.

Taigi, apibendrinant išdėstytas MUATĮ nuostatas, konstatuotina, jog MUAT mokėtojai turi pareigą MUATĮ nustatyta tvarka ir terminu pateikti MUAT deklaracijas, nurodant jose teisingus duomenis, ir laiku sumokėti į biudžetą MUAT. Nustačius taršos iš stacionarių taršos šaltinių nusiųpimo faktą, apskaičiuojant MUAT, taikomas didesnis tarifas pagal MUATĮ 9 straipsnio 8 dalies 3 punkto nuostatas.

Byloje nustatyta, kad mokesčių administratorius atliko planinį Pareiškėjo MUAT apskaičiavimo ir deklaravimo teisingumo patikrinimą už 2022–2024 m., kurio metu mokestinei prievolei už į aplinkos orą išmestus teršalų kiekius nustatyti vertino šiuos duomenų šaltinius: Pareiškėjo vykdytus 2022–2024 m. mokestiniais laikotarpiais išmetamų į aplinkos orą teršalų kiekio skaičiavimus; 2022–2024 m. mokestiniais laikotarpiais sunaudoto biokuro, dyzelino kiekius; Pareiškėjo atliktų laboratorinių tyrimų protokolus; Aplinkos apsaugos agentūros Aplinkos tyrimų departamento Pietų Lietuvos aplinkos tyrimų skyriaus aplinkos apsaugos valstybinės kontrolės tikslais atliktų laboratorinių tyrimų protokolus; Aplinkosauginių mokesčių kontrolės informacinėje sistemoje VMI pateiktų MUAT deklaracijų, pateiktų iki patikrinimo pradžios, už 2022–2024 m. mokestinius laikotarpius, duomenis; Pareiškėjo veiklai išduotą Taršos leidimą su nustatytais leistinos taršos normatyvais.

Departamentas nustatė, kad Pareiškėjo katilinėje eksploatuotas vienas taršos šaltinis Nr. 101, degintas biokuras ir dyzelinas. Pagal Taršos leidimą Pareiškėjo ūkinei veiklai nustatyti leidžiami išmesti į aplinkos orą anglies monoksido, azoto oksido, kietųjų dalelių, sieros dioksido teršalai. Pareiškėjas vykdė iš kurų deginančių įrenginių į aplinkos orą išmetamų teršalų ribinės vertės laikymosi kontrolę. Mokesčių administratorius, įvertinęs Pareiškėjo pateiktų UAB „C“ 2022-12-08, 2023-12-22, 2024-12-02 atliktų stacionarių oro taršos šaltinių išmetamų teršalų tyrimų rezultatų protokolų duomenis, nenustatė normatyvus viršijusios taršos. Tačiau, įvertinęs Aplinkos apsaugos agentūros Aplinkos tyrimų departamento Pietų Lietuvos aplinkos tyrimų skyriaus 2023-04-19 paimto laboratorinio mėginio Nr. P-106-2023-E-55 ir 2024-03-21 paimto laboratorinio mėginio Nr. P-106-2024-E-7 duomenis, nustatė Taršos leidime viršytą į aplinkos orą išmestų kietųjų dalelių (2023 ir 2024 metais) ir anglies monoksido (2023 metais) leistinos vienkartinės taršos normatyvą iš taršos šaltinio Nr. 101.

Iš bylos medžiagos matyti, jog Departamentas, atlikęs faktinių išmestų į aplinkos orą teršalų kiekių skaičiavimus, nurodytus Patikrinimo akto 1 Priede, nustatė, kad Pareiškėjas 2022–2024 m. mokestiniais laikotarpiais, deginant biokurą, Taršos leidime nustatyto leidžiamo išmetamų teršalų metinio kiekio neviršijo. Tačiau 2023 m. ir 2024 m. mokestiniais laikotarpiais, deginant biokurą, nustatyti viršyti Taršos leidime nustatyti vienkartiniai leidžiamos taršos normatyvai iš taršos šaltinio Nr. 101: 2023 m. – 0,5577 t kietųjų dalelių ir 4,8092 t – anglies monoksido, o 2024 m. – 0,1657 t kietųjų dalelių, kurie 2023 m. ir 2024 m. mokestiniais laikotarpiais nebuvo deklaruoti. Atsižvelgdamas į tai, vadovaudamasis MUAT 2 straipsnio 11 dalies 2 punktu, 9 straipsnio 8 dalies 3 punktu bei Tvarkos aprašo 15.2 ir 16.2 papunkčiais, Departamentas už nedeklaruotus (nuslėptus) iš taršos šaltinio Nr. 101 išmestus į aplinkos orą teršalų kiekius, viršijusius Taršos leidime nustatytus leistinus vienkartinius leidžiamos taršos normatyvus, paskaičiavo Pareiškėjui 45 336 Eur MUAT.

Iš bylos medžiagos matyti ir ginčo tarp bylos šalių nėra, kad Pareiškėjas tikrintu 2022–2024 m. laikotarpiu buvo MUAT mokėtojas, taip pat, kad jis turėjo Taršos leidimą, kurio specialiosios dalies 2 lentelėje nustatyta ne tik metinė šios lentelės 3 stulpelyje nurodytų teršalų leidžiama tarša, bet ir vienkartinė maksimali nurodytų teršalų leidžiama tarša. Tačiau Pareiškėjas skunde Komisijai nurodė ir Pareiškėjo atstovai posėdžio Komisijoje metu akcentavo, kad Pareiškėjui neaišku, kaip mokesčių administratorius nustatė nedeklaruotus teršalų kiekius, kad taršos šaltinis veikė būtent tiek valandų, kiek nustatė mokesčių administratorius.

Kaip minėta pirmiau, mokestis už aplinkos teršimą ir nuslėptą taršą apskaičiuojamas aplinkos ministro nustatyta tvarka (MUAT 9 straipsnio 2 dalis). Lietuvos Respublikos aplinkos ministras 2021 m. kovo 10 d. įsakymu Nr. D1-143 „Dėl Mokesčio už aplinkos teršimą ir nuslėptą taršą apskaičiavimo už 2021 ir vėlesnius metus tvarkos aprašų patvirtinimo“ patvirtino, be kita ko, Tvarkos aprašą, kurio 4 punkte nustatyta, kad kai faktinis į aplinkos orą išmestas teršalo kiekis nustatomas ne instrumentinio matavimo būdu, o pagal į atmosferą išmetamo teršalų kiekio apskaičiavimo metodikų sąrašą, patvirtintame Lietuvos Respublikos aplinkos ministro 1999 m. gruodžio 13 d. įsakymu Nr. 395 „Dėl į atmosferą išmetamo teršalų kiekio apskaičiavimo metodikų sąrašo patvirtinimo ir apmokestinamų teršalų kiekio nustatymo asmenims, kurie netvarko privalomosios teršalų išmetimo į aplinką apskaitos“, nurodytas metodikas, faktinis teršalo kiekis nustatomas pagal tą pačią metodiką, pagal kurią nustatytas išmetamų teršalų kiekis taršos integruotos prevencijos ir kontrolės (toliau – TIPK) leidime ar taršos leidime <...>. Q_{nt} – tam tikrą laiką mokestiniu laikotarpiu normatyvą viršijantis teršalo kiekis, viršijus TIPK leidime ar taršos leidime nustatytą didžiausią leidžiamą momentinę ar paros vidutinę teršalo koncentraciją ir (ar) vienkartinį leidžiamos taršos normatyvą per visą mokestinio laikotarpio normatyvo viršijimo laiką. <...> Teršalo kiekis, išmestas į aplinkos orą, apskaičiuojamas taip: per visą mokestinio laikotarpio normatyvo viršijimo laikotarpį išmestą į aplinkos orą dujų kiekį (Nm^3) padauginus iš nustatytos per viršijimo laikotarpį faktinės teršalo koncentracijos (mg/Nm^3), perskaičiuotos esant normalioms sąlygoms – 101,3 kPa slėgiui ir 0 °C temperatūrai, (mg/Nm^3) (kai kartu su išmatuota teršalo koncentracija nepateikiamas išmatuotas dujų kiekis (Nm^3), skaičiavimui naudojamas dujų kiekis (Nm^3) iš Aplinkos oro taršos šaltinių ir iš jų išmetamų teršalų inventorizacijos ataskaitos, parengtos vadovaujantis Aplinkos oro taršos šaltinių ir iš jų išmetamų teršalų inventorizacijos ir ataskaitų teikimo taisyklėmis, patvirtintomis Lietuvos Respublikos aplinkos ministro 2002 m. birželio 27 d. įsakymu Nr. 340 „Dėl Aplinkos oro taršos šaltinių ir iš jų išmetamų teršalų inventorizacijos ir ataskaitų teikimo taisyklių patvirtinimo“, arba faktinį per viršijimo laikotarpį išmestą teršalo kiekį per laiko vienetą (g/s) padauginus iš laiko (s), per kurį viršytas teršalo normatyvas, ir iš gauto kiekio atėmus per viršijimo laikotarpį leidžiamą išmesti į aplinkos orą teršalo kiekį (t).

Byloje nustatyta, jog mokesčių administratorius patikrinimo metu faktinį teršalo kiekį apskaičiavo tuo pačiu būdu, koks buvo pasirinktas ir naudotas apskaičiuojant teršalų kiekius Taršos leidime leistinos taršos normatyvui gauti. Iš Patikrinimo akto 1 priede esančių formulių matyti, kad, nustatant (apskaičiuojant) normatyvą viršijančius teršalų kiekius (Patikrinimo akto 1 priedo 5 stulpelis), buvo naudojami duomenys iš Aplinkos apsaugos agentūros Aplinkos tyrimų departamento Pietų Lietuvos aplinkos tyrimų skyriaus 2023-04-19 laboratorinio mėginio Nr. P-106-2023-E-55 ir 2024-03-21 laboratorinio mėginio Nr. P-106-2024-E-7 tyrimų rezultatų išvadų ir Taršos leidimo bei Pareiškėjo 2025-11-12 pateiktos (suderintos) informacijos dėl taršos šaltinio Nr. 101 veikimo laiko: 2023 m. – 191 val., 2024 m. – 104 val.

Iš Patikrinimo akto 2 priedo matyti, jog mokesčių administratorius įvertino Pareiškėjo deklaruotą teršalo kiekį (5 stulpelis), nustatydamas, kad Pareiškėjas deklaravo didesnį teršalo kiekį, deginant dyzeliną (7 stulpelis). Atsižvelgiant į tai, apskaičiuojant MUAT, Patikrinimo akto 1 lentelės stulpelyje „ Q_{DEK} “ nurodytas Pareiškėjo deklaruotas teršalo kiekis, taip pat įvertintas sumokėtas MUAT, kuriam apskaičiuoti neteisingai taikytas MUAT tarifas ar netaikytas privalomas taikyti pagal MUATĮ 7 straipsnio 2 dalį koeficientas ($k = 1,2$). Atsakant į Pareiškėjo skundo argumentą dėl 2023 m. nustatytų kietųjų dalelių kiekio (Q_{NUS} ir Q_{DEK}), matyti, kad Q_{DEK} yra 0,3753 (2 priedo 7 stulpelis), kuris gavosi Pareiškėjo deklaruotą 0,3758 (2 priedo 5 stulpelis) kiekį atėmus iš 0,0005 – privalomo deklaruoti teršalo kiekio (2 priedo 3 stulpelis). Kadangi 2023 m. nustatytas vienkartinis leidžiamos taršos – kietųjų dalelių – viršijimas 0,5577, Q_{NUS} , įvertinus Q_{DEK} , yra 0,1824.

Komisija, įvertinusi bylos medžiagą išdėstyto teisinio reguliavo kontekste, sutinka su mokesčių administratoriaus atliktu faktinių aplinkybių vertinimu, apskaičiuojant 2023 ir 2024 metais nedeklaruotus iš taršos šaltinio Nr. 101 į aplinkos orą išmestus faktinius teršalų kiekius, viršijančius Taršos leidime nustatytą leidžiamo išmesti į aplinką per mokestinį laikotarpį teršalo kiekį (normatyvą). Pažymėtina, jog taršos normatyvas – nustatyta tvarka leidime nustatytas tam tikro teršalo kiekio, mokestiniu laikotarpiu leidžiamo išmesti į aplinką, rodiklis (MUATĮ 2 straipsnio 16 dalis). Pareiškėjas tiek skunde, tiek Pareiškėjo atstovai posėdžio Komisijoje metu pabrėžė, kad metinis normatyvas yra neviršytas. Komisija pažymi, kad ši aplinkybė mokesčių administratoriaus nebuvo kvestionuojama, priešingai, Patikrinimo akte nurodyta, jog Pareiškėja 2022–2024 m. mokestiniais laikotarpiais, deginant biokurą, neviršijo Taršos leidime nustatyto leidžiamo išmetamų teršalų metinio kiekio. Tačiau Pareiškėjas, deginant biokurą, viršijo Taršos leidime nustatytus vienkartinis leidžiamos taršos normatyvus. Mokesčių administratorius, Pareiškėjo mokestinio patikrinimo metu nustatęs nedeklaruotus iš stacionaraus taršos šaltinio Nr. 101 išmestų į aplinką teršalų kiekius, privalėjo už juos paskaičiuoti mokestį už nuslėptą taršą MUATĮ nustatyta tvarka.

Apibendrinant tai, kas išdėstyta, konstatuotina, kad Departamentas pagrįstai, vadovaudamasis MUATĮ 9 straipsnio 2 dalimi, 9 straipsnio 8 dalies 3 punktu, Tvarkos aprašo 15.2 ir 16.2 papunkčiais, už nedeklaruotą (nuslėptą) į aplinkos orą išmestų teršalų kiekį, taikydamas koeficientą 2, Pareiškėjui už 2023 m. apskaičiavo 34 872 Eur MUAT, už 2024 m. – 10 464 Eur MUAT (iš viso – 45 336 Eur).

Pareiškėjas skunde Komisijai teigė, kad Skundžiamas sprendimas neatitinka VAĮ 10 straipsnio 5 dalies reikalavimų.

Komisija nurodo, jog administracinių teismų praktikoje, suformuotoje aiškinant iki 2021-06-30 galiojusios redakcijos VAĮ 8 straipsnio (šio straipsnio nuostatos papildytos bei perkeltos į šiuo metu galiojančios VAĮ redakcijos 10 straipsnį), nuostatas, yra konstatuota, kad kiekvienu konkrečiu atveju, vertinant individualaus administracinio akto teisėtumą VAĮ 10 straipsnio taikymo aspektu, turi būti atsižvelgiama į tuos teisės aktus, kurie reguliuoja konkretų teisinį santykį, t. y. turi būti įvertinama, kokie ir kokia apimtimi yra teisiškai reikšmingi

faktai bei kokios konkrečios materialinės teisės normos asmeniui gali sudaryti atitinkamas prielaidas bei sąlygas, kad būtų sukurtos, panaikintos ar pakeistos asmens subjektinės teisės tam tikruose teisiniuose santykiuose. Šia teisės norma iš esmės yra siekiama užtikrinti, kad asmeniui, dėl kurio yra priimtas atitinkamas individualus administracinis aktas, būtų žinomi šio akto priėmimo teisinis bei faktinis pagrindai, motyvai. Todėl kai nėra pagrindo atitinkamą individualų administracinį aktą pripažinti visiškai nemotyvuotu, kiekvienu konkrečiu atveju, sprendimas dėl tokio akto atitikties pastarosios įstatymo nuostatos reikalavimams, teismas privalo ad hoc (tuo atveju) įvertinti, ar nustatyti turinio (teisinio ir faktinio pagrindimo, motyvacijos) trūkumai yra esminiai, sukliudę šio individualaus administracinio akto adresatams suprasti atitinkamų visuomeninių santykių esmę ir turinį, identifikuoti jų teisių, pareigų bei teisėtų interesų pasikeitimą, šio pasikeitimo pagrindus ir apimtį, tinkamai įgyvendinti šiuo aktu suteiktas teises ar (ir) įvykdyti nustatytas pareigas bei įstatymų nustatyta tvarka efektyviai realizuoti teisę į (galimai) pažeistų teisių ir interesų gynybą. Šis vertinimas turi būti atliekamas individualaus administracinio akto adresato požiūriu, t. y. būtent to, kuris turi teisę žinoti ir suprasti, dėl kokios priežasties ir kuo remiantis priimtas konkretus sprendimas, be kita ko, atsižvelgiant ir į pastarajam asmeniui žinomas aplinkybes, lėmusias minėtą sprendimą (žr., pvz., Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (toliau – LVAT) išplėstinės teisėjų kolegijos 2011-06-27 sprendimą administracinėje byloje Nr. A⁵⁵⁶-336/2011, LVAT 2019-10-16 nutartį administracinėje byloje Nr. eA-884-438/2019).

Komisija, įvertinusi Skundžiamo sprendimo turinį, sprendžia, kad jame išdėstyti argumentai yra pakankami, jog Pareiškėjui būtų aiškus jo priėmimo teisinis ir faktinis pagrindas, todėl nėra pagrindo pripažinti Departamento sprendimo neatitikimo VAĮ 10 straipsniui. Paminėtina, jog Skundžiamu sprendimu patvirtintas Patikrinimo aktas, kurį Pareiškėjas gavo 2025-11-20 ir dėl kurio pateikė 2025-12-17 pastabas Nr. V7-71, iš dalies pripažindamas padarytą pažeidimą ir nurodydamas, kad MUAT apskaičiavimas ir neteisingas deklaravimas įvyko dėl žmogiškosios klaidos. Kaip nurodyta anksčiau, Patikrinimo akto 1 ir 2 prieduose yra detalios nurodyti Pareiškėjo katilinės (Nr. 101) veiklos metu į aplinkos orą išmestų teršalų kiekių skaičiavimai (deginant biokurą ir deginant dyzeliną), Pareiškėjo privalomi deklaruoti teršalų kiekiai (neviršiję ir viršiję leistinos taršos normatyvą) ir jo deklaruoti teršalų kiekiai (neviršiję ir viršiję leistinos taršos normatyvą), mokesčių administratoriaus nustatyti Pareiškėjo deklaruoti didesni / mažesni teršalų kiekiai ir kt.

Dėl Pareiškėjo ir jo atstovų argumentų dėl konstitucinės doktrinos nuostatų, susijusių su atsakomybės už teisės pažeidimus nustatymu ir individualizavimu, pažymėtina, kad administracinių teismų praktikoje nuosekliai laikomasi pozicijos, kad MUAT apskaičiavimas taikant didesnę tarifą yra ekonominė sankcija (už mokesčio įstatymo pažeidimus taikoma ekonominė poveikio priemonė), o apie tai buvo pasisakyta ne vienoje LVAT byloje (žr., pvz., 2015-10-29 nutartyje administracinėje byloje Nr. A-768-438/2015, 2018-10-29 sprendime administracinėje byloje Nr. A-1422-525/2018, 2019-05-15 nutartyje administracinėje byloje Nr. A-431-822/2019, 2020-06-03 sprendime administracinėje byloje Nr. eA-2888-624/2020).

Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas (toliau – Konstitucinis Teismas) 2022-01-26 sprendime nurodė, kad pagal Lietuvos Respublikos Konstituciją (toliau – Konstitucija) teismas, taikydamas sankciją už teisės pažeidimą, turi turėti galimybę atsižvelgti į visas atsakomybę lengvinančias aplinkybes, taip pat ir į tas, kurios nėra *expressis verbis* (aiškiais žodžiais; tiesiogiai) nurodytos įstatyme, ir paskirti teisės pažeidėjui švelnesnę negu įstatymo numatyta sankcija bausmę arba nuobaudą (2005-11-10 nutarimas); teisiniu reguliavimu turi būti sudarytos teisinės prielaidos teismui iširti visas bylai reikšmingas aplinkybes ir priimti teisingą sprendimą; teisinis reguliavimas negali būti toks, kad teismui nebūtų leidžiama, atsižvelgus į visas turinčias reikšmės bylos aplinkybes ir vadovaujantis teise, nenusižengiant iš Konstitucijos kylantiems teisingumo, protingumo imperatyvams, priimti teisingo

sprendimo ir šitaip įvykdyti teisingumo, antraip būtų pažeisti iš Konstitucijos, inter alia (be kita ko) jos 109 straipsnio, kylantys teismo įgaliojimai vykdyti teisingumą, būtų nukrypta nuo Konstitucinio Teismo, kaip Lietuvos Respublikos vardu teisingumą vykdančios institucijos, sampratos, taip pat nuo konstitucinio teisinės valstybės principo (2012-09-25 nutarimas).

Konstituciniai teisingumo, teisinės valstybės principai suponuoja, be kita ko, tai, kad už teisės pažeidimus valstybės nustatomos poveikio priemonės turi būti proporcingos (adekvačios) teisės pažeidimui, jos turi atitikti siekiamus teisėtus ir visuotinai svarbius tikslus, neturi varžyti asmens akivaizdžiai labiau negu reikia šiems tikslams pasiekti; tarp siekiamo tikslo nubauti teisės pažeidėjus ir užtikrinti teisės pažeidimų prevenciją ir pasirinktų priemonių šiam tikslui pasiekti turi būti teisinga pusiausvyra (proporcingumas); konstitucinis teisingumo principas reikalauja nustatomas nuobaudas diferencijuoti taip, kad jas taikant būtų galima atsižvelgti į teisės pažeidimo pobūdį, į atsakomybę lengvinančias ir kitas aplinkybes (Konstitucinio Teismo 2000-12-06, 2001-10-02, 2004-01-26, 2005-11-03, 2005-11-10, 2008-01-21 ir kt. nutarimai).

Komisijos vertinimu, ekonomine sankcija gali būti laikoma ne visa padidinto MUAT suma, o tik apskaičiuota padidinto MUAT dalis, viršijanti standartinį MUAT dydį, nes mokesčio dalis (iki padidinto koeficiento taikymo), kuri apskaičiuojama dėl atsiradusio mokesčio objekto, o ne dėl pažeidimo fakto, negali būti siejama su baudimo institutu. Todėl byloje nagrinėjamu atveju turi būti įvertinta, ar paskirta sankcija, sudaranti 100 procentų MUAT dydžio sumą, gali būti individualizuojama ją mažinant, įvertinus nustatytas faktines aplinkybes. Individualizuojant sankciją, imperatyviai nėra taikomos Mokesčių administravimo įstatymo (toliau – MAĮ) straipsnių nuostatos, susijusios su baudų skyrimu ir jų individualizavimu, atsižvelgiant į lengvinančias ir sunkinančias aplinkybes, todėl Komisija situaciją vertina pagal aptartos konstitucinės doktrinos, susijusios su atsakomybės už teisės pažeidimus nustatymu ir individualizavimu, nuostatas.

Iš bylos medžiagos matyti, kad Pareiškėjas patikrinimo metu bendradarbiavo su mokesčių administratoriumi, geranoriškai teikė dokumentus ir informaciją. Pareiškėjas aplinkos oro taršos valdymui turėjo Taršos leidimą su nustatytais leistinos taršos normatyvais. Jis už 2022–2024 m. mokestinius laikotarpius pateikė Valstybinei mokesčių inspekcijai prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos MUAT deklaraciją FR0522, tačiau jose deklaravo ne visą į aplinką išmesto teršalo faktinį kiekį. Byloje nepateikta duomenų, kad Pareiškėjas būtų nuolat ir sistemingai pažeidinėjęs MUAT, taip pat nenustatyta, kad būtų siekęs tyčia ir sąmoningai nuslėpti MUAT. Be to, nustatyta, kad Pareiškėjas 2022–2024 m. apskaitė ir deklaravo didesnius, nei patikrinimo metu nustatyti, faktinius į aplinkos orą išmestus anglies monoksido, azoto oksidų, kietųjų dalelių teršalų kiekius, deginant dyzeliną.

Komisija, atsižvelgdama į pirmiau paminėtas faktines aplinkybes, vadovaudamasi LVAT praktika, suformuota analogiško pobūdžio bylose, Konstitucinio Teismo išaiškinimais, MAĮ nustatytais protingumo ir teisingumo kriterijais (MAĮ 8 straipsnio 3 dalis), daro išvadą, kad šioje byloje nagrinėjamu atveju MUAT numatytos ekonominio poveikio priemonės tikslui pasiekti yra neproporcingos Pareiškėjo padarytam pažeidimui, tačiau, Komisijos vertinimu, didesnio tarifo taikymu siekiami tikslai bus pasiekti Departamento nustatytos MUAT sumos sankcinę dalį – MUAT, apskaičiuotą taikant koeficientą 2, sumažinant iki koeficiento 1,4 ir nurodant, kad Pareiškėjas vietoj apskaičiuoto už 2023 m. 34 872 Eur MUAT turi sumokėti 24 410 Eur ($34\,872 : 2 \times 1,4$), už 2024 m. vietoj apskaičiuoto 10 464 Eur MUAT – 7 325 Eur ($10\,464 : 2 \times 1,4$) (iš viso – 31 735 Eur).

Komisija, apibendrindama tai, kas išdėstyta, konstatuoja, kad Departamento sprendimas, kuriuo patvirtintas ir Pareiškėjui nurodytas sumokėti į valstybės biudžetą 45 336 Eur MUAT, keistinas, nurodant Pareiškėjui sumokėti į valstybės biudžetą 31 735 Eur MUAT.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 straipsnio 4 dalies 4 punktu, n u s p r e n d ž i a:

Pakeisti Aplinkos apsaugos departamento prie Aplinkos ministerijos 2026-01-12 sprendimą dėl patikrinimo akto tvirtinimo Nr. AS-5: vietoj nurodymo uždarnosios akcinės bendrovės „A“ filialui „B“ sumokėti į valstybės biudžetą 45 336 Eur mokestį už aplinkos teršimą iš stacionariųjų taršos šaltinių, nurodyti uždarnosios akcinės bendrovės „A“ filialui „B“ sumokėti į valstybės biudžetą 31 735 Eur mokestį už aplinkos teršimą iš stacionariųjų taršos šaltinių.

Pagal Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnio 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskųsti Regionų administraciniam teismui, skundą paduodant pasirinktinai: Vilniaus rūmuose (Žygimantų g. 2, 01102, Vilnius), Kauno rūmuose (A. Mickevičiaus g. 8 A, 44312, Kaunas), Klaipėdos rūmuose (Galinio Pylimo g. 9, 91230, Klaipėda), Šiaulių rūmuose (Dvaro g. 80, 76298, Šiauliai), Panevėžio rūmuose (Respublikos g. 62, 35158, Panevėžys) ar per Lietuvos teismų elektroninių paslaugų portalą <https://e.teismas.lt>. Skundas Regionų administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės sprendimo įteikimo dienos.

Pagal Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnio 2 dalį apskųsti Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, spręsdami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas.

Komisijos pirmininkė	Vilma Vildžiūnaitė
Komisijos narė	Gvida Ivanauskienė
Komisijos narė	Kristina Jakštienė
Komisijos narė	Raimonda Juodkaitė
Komisijos narė	Jurgita Narkevičiūtė